

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

Vida breu

“Perquè la vida és breu i l'enginy s'espaventa amb l'alta empresa.” Francesco Petrarca i els 7.785 versos del seu *Cançoner*, traduït magistralment per Miquel Desclot, i que des d'aquest curs pot lluir i brandar la nostra literatura. Tota una estructura mental i amorosa. 366 poemes, que completen el cicle anual, i aquesta història d'amor i de penediment. Una obra que ha marcat la lírica occidental, i que va influir en Shakespeare, Leopardi, Mallarmé, Ungaretti, Celan, Riba o Foix. Potser també en el més prosaic *Poema* de Rafael Argullol que ha escrit un poema diari durant tres anys petés qui petés. En català tenim tres traduccions de la *Divina Comèdia*, quatre versions íntegres dels sonets de Shakespeare, el seu teatre. També amb dues joies de traducció, una del mateix Desclot a Proa, i una altra de Joan Sellent a Núvol, i teníem pendent aquesta incorporació cabdal del *Cançoner*.

Aquesta idea de la brevetat de la vida que poema Petrarca em fa pensar

La idea de la brevetat de la vida que poema Petrarca em fa pensar en la concentració de banderes que s'emboquen en Sant Jordi

en la concentració de banderes que s'emboquen en Sant Jordi. Aquesta gran manifestació cívica, ciutadana i gremial que amb el reclam de llibres i roses mobilitza un país. Tanta mobilització per la compra de llibres i flors ja va fer que els músics, a banda de Santa Cecília, repartissin la seva devoció amb Sant Jordi. Els pastissers no cal dir-ho, que col·loquen una llàntia, o un pastís *ad hoc*, davant de cada imatge del santoral. Però aquest any fins i tot hem vist com mirant de buscar en el pot de les essències del diàleg, Soraya Sáenz de Santamaría ha vingut a dir que la faran patrimoni de la humanitat. El joc de trens que va prometre Mariano Rajoy no funciona.

I també el pacte pel referèndum instal·larà un miler de punts de recollida de signatures per reforçar la seva exploració. I tantes altres causes i reclams que trobareu. I esperem trobar escriptors, de tota mena, condició i nacionalitat, que prou s'han d'espavilar les editorials. Fem-ho breu, fem-ho fàcil. Que el calendari català tingui només un dia: Sant Jordi.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Lunatxarski

Vaig seguint la lectura de *La revolución rusa*, de Richard Pipes. Vaig lent i faig interrupcions per atendre altres coses perquè el llibre ho permet: és llarg, i a la vegada tan atractiu i ben escrit que no se t'oblida el que hagi pogut llegir uns dies enrere. Si segueix així, quan l'acabi conclouré que és un dels llibres que més m'han agradat a la vida. Pipes el va publicar el 1992, després de la caiguda del Mur i de la dissolució de la Unió Soviètica. No simpatitza amb la Revolució que explica ni amb els seus protagonistes, però és un llibre molt rigorós i gens oportunista. Amb el Mur alçat i el règim soviètic vigent, Pipes, d'origen rus i jueu, ja havia publicat altres llibres, també documentats i censuradors dels fets d'ara farà cent anys. El llibre en qüestió no s'ha traduït fins ara al castellà. Al seu moment no hauria tingut prou èxit. La fascinació per la revolució bolxevic i el règim que en va resultar va ser gran entre la nostra gent d'esquerra, que és la que més llegeix, i es va prolongar uns anys, després que el Mur de Berlín fos enderrocat. A més, Pipes va assessorar Re-

“Va organitzar un judici contra Déu, que va ser afusellat”

agan en política russa. Qui li perdonaria la col·laboració amb el president més “reaccionari” de tots?

Em trobo amb el nom d'Anatoli Lunatxarski, ministre del primer i successius governs de l'URSS. De què em sona Lunatxarski? Indago. Teòric de l'art –del realisme soviètic, evidentment–, organitzador de la xarxa de teatres propagandístics posterior a la revolució, dramaturg... Qui ens va parlar de Lunatxarski? Alexandre Cirici, que ens feia teoria de l'art? Ricard Salvat? Hauria d'anar a consultar els apunts de la polititzada i molt d'esquerres universitat dels anys seixanta

i setanta. Potser el vaig trobar en un número de *Triunfo* o *Primer acto*? I l'altra pregunta: què en queda avui, de Lunatxarski, i quin profit ens va fer?

Com a actuació memorable, sent ministre va organitzar un judici contra Déu, acusant-lo de crims contra la humanitat. Un exemplar de la Bíblia va ser acomodat al banc dels acusats. El fiscal va exposar els delictes, que es remuntaven al principi dels temps. Dels bíblics: el Diluvi, Sodoma i Gomorra... La defensa va demanar només presó argumentant que l'acusat era boig de naixement. Va ser condemnat a mort. L'afusellament va tenir lloc la matinada de l'endemà, 17 de gener del 1918. Un escamot de soldats va disparar les metralleres contra el cel, hàbitat del reu. Va ser una *performance* o els autors i protagonistes van actuar seriosament? En qualsevol cas, Lunatxarski matèria d'estudi per als universitaris del final del franquisme...

Stalin, que ens devia tenir el número pres, el va nomenar ambaixador a l'Espanya republicana el 1933. “Aquest els agradarà.” No va ocupar el càrrec perquè es va morir venint.